

РЕШЕНИЕ

№ 675

гр. София, 07.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Къосева

Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10531** по описа за **2022** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба на „Клиър Лендинг“ АД, срещу решение № 3188 от 19.08.2022г. по НАХД № 4507/2022г. по описа на СРС, НО, 7-ми състав, с което е потвърдено НП № 38-26 от 28.02.2022г. на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, с което на основание чл.11б, ал.1, т.3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) за нарушение на чл.53, ал.7, изречение първо, вр. чл.53, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП на „Клиър Лендинг“ АД е наложено административно наказание „Имуществена санкция“ в размер на 5000 лева. В касационната жалба се излагат аргументи за неправилност на посочения съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон, поради което се иска неговата отмяна. В съдебното заседание, редовно призован, касационният жалбоподател не се представлява.

Ответникът – председателят на Държавна Агенция „Национална сигурност“ се представлява от юрк. М. А., която счита решението за правилно и законосъобразно. Излага подробни съображения в писмен вид. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище, че жалбата е неоснователна.

Административен съд София – град, X. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и

обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

По делото е безспорно установено, че „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], ет.1, ап.1, представлявано от Л. льо Пишу с ЛНЧ: [ЕГН], в качеството му на изпълнителен директор, е финансова институция, занимаваща се с отпускането на потребителски кредити на територията на Република България.

На 18.05.2021г., в [населено място], през официалния сайт на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД - www.klearlending.com бил сключен Договор за потребителски кредит № 180799 със страни „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД, в качеството на „кредитор“, и Д. Г., ЛНЧ: [ЕГН], в качеството на „кредитополучател“. Сумата по потребителския кредит била в размер на 5000 лева плюс 120 лева такса за оценка. В договора в графата за „лична карта“ било посочено удостоверение за пребиваване №[ЕИК], издадено на 12.03.2021г. от МВР. Посочен бил и адрес на кредитополучателя в [населено място], негов телефон и електронна поща.

При извършена проверка от страна на служители на ДАНС от „Финансово разузнаване“, в лицето на свидетелите Г. М. и С. С., били изискани заверени копия от кредитното досие по горепосочения договор за потребителски кредит, при което като документ за самоличност на кредитополучателя Д. Г. било предоставено единствено заверено копие от удостоверение за пребиваване №[ЕИК], издадено на 12.03.2021 г. от МВР, валидно до 09.03.2026 г. В писмени разяснения от 23.07.2021г. дружеството посочило, че кредитополучателят бил предоставил копие от разрешението си за пребиваване в България, като при автоматична проверка било установено, че документът бил валиден. Проведен бил и видео разговор с клиента, при който отново била удостоверена неговата самоличност.

На 30.11.2021г. на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № ФР-10-7665/30.11.2021г. за извършено на 18.05.2021г. нарушение на чл.53, ал.7, изречение първо, вр. чл.53, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП, изразяващо се в следното: при идентификацията на клиента си – физическо лице по договор № 180799, дружеството не е идентифицирало клиента си Д. Г., чрез представяне на копие от официален документ за самоличност, преди установяването на делови взаимоотношения, по сключения през официалния сайт на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД договор за потребителски кредит № 180799 от 18.05.2021г.

Издадено е наказателно постановление № 38-26 от 28.02.2022г. с което, на основание чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП, на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лева.

Районният съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, същите са издадени от компетентни органи в кръга на техните правомощия. Приел е, че вмененото от АНО нарушение е безспорно доказано и правилно е ангажирана отговорността на дружеството. Извел е

извод за липса на предпоставки за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

Решението е правилно.

Не се спори, че „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД е задължено лице по чл.4, т.3 от ЗМИП, което следва да прилага мерките по чл.3, т.1 - б за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари. Една от мерките е тази по чл.3, т.1 от ЗМИП - за извършване на комплексна проверка на клиента и съгласно чл.10, т.1 от ЗМИП същата включва и идентифициране на клиенти и проверка на тяхната идентификация въз основа на документи, данни или информация, получени от надеждни и независими източници. Съгласно чл.11, ал.1, т.1 от ЗМИП, лицата по чл. 4 прилагат мерките за комплексна проверка на клиента при установяване на "делови взаимоотношения" - понятие, дефинирано в § 1, т.3 от ДР на ЗМИП, а сключването на договор за кредит представлява именно делово взаимоотношение. Съгласно чл.15, ал.1, пр.1 от ЗМИП мерките за комплексна проверка на клиентите по чл.10, т.1 и 2 се прилагат преди установяването на делови взаимоотношения.

Съгласно чл.53, ал.1 от ЗМИП, идентифицирането на физическите лица се извършва чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него. Според чл.53, ал.2, т.3 от ЗМИП при идентифицирането на физически лица се събират данни за официален личен идентификационен номер или друг уникален елемент за установяване на самоличността, съдържащ се в официален документ за самоличност, чийто срок на валидност не е изтекъл и на който има снимка на клиента.

Според разпоредбата на чл.53, ал.7, изр. първо от ЗМИП когато идентифицирането се извършва без присъствието на подлежащото на идентификация физическо лице, идентифицирането може да се извърши и чрез представяне на копие на официален документ за самоличност.

Настоящата касационна инстанция намира, че въззивният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Наведените в жалбата касационни основания не се установяват. Фактите и доказателствата по делото еднопосочно сочат, че се касае за осъществено чрез бездействие от страна на санкционираното дружество нарушение на чл.53, ал.7 вр. чл.53, ал.1 вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП, тъй като при идентифицирането на физическото лице Д. Г., дружеството не е събрало данни за официален личен идентификационен номер или друг уникален елемент за установяване на самоличността, съдържащ се в официален документ за самоличност, чийто срок на валидност не е изтекъл. Съдът е разяснил разликата между „официален документ за самоличност“ и официален документ“. Възраженията в жалбата за доказателствената сила на официалните документи са неотносими към спора – в случая не се е оспорвала доказателствената сила на представен официален документ, а е констатирана липса на официален документ за самоличност по смисъла на ЗМИП. Правилно е преценено, че в хода на досъдебното производство не е допуснато съществено процесуално нарушение поради неназначаването на преводач. С нормата на чл. 21, ал. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) е въведено принципното правило, че „лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг език. В тези случаи се назначава преводач.“ Дори да се приеме, че приложимостта на разпоредбата на чл. 24, ал. 2 от НПК в административното производство е задължителна на основание препращащата норма на чл. 84 от ЗАНН, то по делото няма каквито и да било данни, че е било налице нужда от назначаване на

преводач по повод обстоятелството, че законния представител на дружеството е чужденец. На следващо място първоинстанционният съд е изложил подробни и правилни мотиви защо не е налице маловажен случай, които настоящата касационна инстанция споделя изцяло. Нарушението е формално, на просто извършване и е осъществено чрез бездействие в законовия срок, като за съставомерността му не е необходимо настъпването на вредни последици. Липсват данни за смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обосноват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от подобно естество, следователно не са налице предпоставки за прилагане на чл. 28 ЗАНН. Размерът на имуществената санкция от 5 000 лв. е правилно определена в минимален размер, предвиден от действащия закон. При това положение, наложеното наказание ще изпълни предвидената в закона генерална и специална превенция.

С цел постигане на предупредителен и превантивен ефект на наказанието съгласно чл.12 от ЗАНН, отчитайки имущественото състояние на задълженото лице и въз основа на приобщените към административнонаказателната преписка документи, релевантни към спора, председателят на ДАНС е наложил административното наказание в минимален размер по чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не е допуснато нарушение на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да се постави на обсъждане. Предвид липсата на фактическа и правна сложност по делото съдът приема, че дължимите разноси следва да се определят в минимален размер, а именно 80 лева, на основание чл.143 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ и чл. 63в от ЗАНН.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал.2, предл. I от АПК, Административен съд София - град, X. касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3188 от 19.08.2022г. по НАХД № 4507/2022г. по описа на СРС, НО, 7-ми състав.

ОСЪЖДА „Клиър Лендинг“ АД, ЕИК:[ЕИК] да заплати на Държавна агенция „Национална сигурност“ – [населено място] съдебни разноси по делото в размер на 80 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

